

nájemkyně používala služebného personálu z hotelu při úklidu a udržování čistoty ve svém pokoji a zdali za tímto účelem personál ten za jejího souhlasu měl volný přístup do pokoje. Vždyť bylo jí volno při najímání pokoje učiniti si výhrady jiné, než obvyklé, mohla se starat o úklid a čistotu v pokoji sama nebo prostřednictvím vlastní služebné, mohla si zapovědět přístup osob cizích do bytu a také nebyla nucena odvádět klíč pokojový vrátnému. Z toho ze všeho plyne, že žalovaná měla v hotelu najmutý byt tak, jako mohla za týmž účelem najmouti byt v kterémkoliv jiném pražském domě. V hotelích a hostincích ovšem mluví se o hostech, byť by i v hotelu nebo hostinci bydleli a jeho nájemníky byli, avšak takové hosty rozeznávají dlužno od osob, které u sebe hostíme, bez jakékoliv smlouvy, z ochoty, vykazující jim přístřeší a byt náš k použití. O těchto posléz jmenovaných nelze ovšem mluvit jako o majitelích bytu ve smyslu § 1318 obč. zák., ale nájemce v hotelích, jimž byt jest vyhrazen plným právem, za majitele bytu ve smyslu citovaného zákonného ustanovení pokládati dlužno.

Nejvyšší soud odůvodnil své stanovisko takto:

Sporným jest, sluší-li pokládati žalovanou za majitelku bytu a lze-li na ni použití předpisu § 1318 obč. zák. Dovolatelka to popírá s odůvodněním, že byla v hostinci (hotelu) jen přechodním hostem, že úklid a obsluha svěřena byla personálu hostinského (hoteliera), takže vlastně za majitele bytu sluší pokládati tohoto. Než dovolání neúčtuje tu se zjištěným stavem věci, dle něhož žalovaná najala byt v hotelu na určitou dobu, za určitou cenu a že v pokoji najmutém bydlela (1090 obč. zák.), že ji tudíž za obvyklého přechodného hosta pokládati nelze a že táž samochťic svěřila obsluhu a klid v najmuté místnosti služebnictvu v hostinci (hotelu) se nalézajícímu. Měla tudíž tato žalovaná byt najmutý po způsobu jiných, obyčejných nájmu a sluší ji a nikoliv hostinského pokládati za uživatelku bytu ve smyslu ustanovení § 1318 obč. zák. Není tedy v tomto případě žádné příčiny uchýliti se ohledně dovolatelky od předpisu § 1318 obč. zák., zvláště když nijak nebylo ve příčině nastalé nehody a tím vzniklého úrazu prokázáno nějaké zavinění hostinského neb jeho služebnictva. Za uvedeného stavu věci nemohl hostinský vésti nad najmutým bytem dozor, jak jej § 1318 obč. zák. předpokládá. Ustanovení §§ 970 a 1316 obč. zák. nemá ničeho společného s cit. § 1318.

Čís. 205.

Formálně správnou dědickou přihlášku ze zákona vzdálenějšího příbuzného nelze bez dalšího odmítnouti prostě proto, že přihlásil se ze zákona příbuzný, bližšího pokolení.

(Rozh. ze dne 24. června 1919, R. I 234/19.)

K pozůstalosti po Františce F., která zemřela, nezanechavši posledního pořízení, přihlásila se Barbora V. udávajíc, že je dcerou po bratru matky zůstavitelky Josefu R. a tedy příbuznou III. linie. Pozůstalostní soud (okresní soud pro Staré Město a Josefov v Praze) přihlášku tu na

soud nepřijal, ježto pozůstali po zůstavitelce příbuzní linie II. (dětí po sestře zůstavitelky), kteří se o pozůstalost hlásí, pročez je Barbora V. z posloupnosti dědické po zůstavitelce vyloučena (§ 730, 735 obč. zák.). Rekursní soud rekursu Barbory V. vyhověl, usnesení v odpor vzaté zrušil a okresnímu soudu uložil, by, nehledě k důvodům, z nichž dědickou přihlášku Barbory V. na soud nepřijal, znovu ji vyřídil a po zákonu dále jednal, — a to z těchto důvodů: Podle §§ 121 a 122 cis. pat. ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. z. má každý dědic t. j. osoba, činící nároky dědické na pozůstalost, před nastoupením dědictví podati dědickou přihlášku vyhovující náležitostem uvedeným v §§ 799 a 800 obč. z., totiž učiniti u soudu prohlášení, že nastupuje dědictví bezvýjimečně nebo s dobrodiním inventáře, a vykázaní právní důvod, o nějž svůj dědický nárok opírá (dědickou smlouvu, poslední pořizení nebo zákon). Přihláška musí býti vlastnoručně podepsána nebo podpisem vykázaného plnomocníka opatřena. Důkaz dědického právního důvodu může býti podán dodatečně (§ 122 nesp. pat.). Každá, v předepsané formě podaná dědická přihláška budiž přijata na soud (§ 122 nesp. pat.). Jak ze spisů pozůstalostních jest zřejmo, dědická přihláška stěžovatelčina všem těmto formálním ustanovením zákonným úplně vyhovuje, pročez soudem pozůstalostním měla býti přijata, aniž by tento byl oprávněn odmítnouti ji proto, že Barbora V. jako příbuzná zůstavitelčina ze III. linie podle §§ 731 a 738 obč. zák. z dědictví jest vyloučena, ježto jsou tu příbuzní z linie II. (§ 730 obč. zák.) a že následkem toho domněle schází jí vůbec legitimace k podání přihlášky dědické, neboť při prvním vyřizování přihlášek dědických obmeziti se jest soudu výhradně jen na zkoumání správnosti jich po stránce formální a nemůže pouštěti se do řešení otázky, zda nárok dědický také věcně jest odůvodněn. Soud první stolice nerozlišuje patrně přesně obojí, uvádí-li ve svém usnesení, že dědická přihláška Barbory V. není formálně správná, ježto nespočívá v dostatečném důvodu práva dědického, vždyť formálně udává se v přihlášce správně jako právní důvod zákon a, je-li tento také věcně dostatečným důvodem uplatňovaného nároku, o tom rozhodnouti lze jen pořadem práva (§ 2 č. 1. nesp. pat.). Poněvadž podle přihlášky Barbory V., jsou tu ještě dědické přihlášky bližších příbuzných zůstavitelčiných, rovněž o zákon se opírající, tedy dvě skupiny přihlášek vzájemně si odporujících (§§ 730 a 731 obč. zák.), jsou tu předpoklady pro řízení, předepsané v §§ 125 a 126 odst. 2 nesp. pat. a bylo tedy povinností pozůstalostního soudu, by je provedl, což se však nestalo.

Nejvyšší soud potvrdil usnesení soudu rekursního.

Důvody:

Správné a zákonu odpovídající důvody usnesení v odpor vzatého nejsou vývody rekursu vyvráceny. Vzhledem k vývodům těm dlužno dodati ještě toto: Spisy nevykazují na první pohled, že by stěžovatelce nedostávalo se legitimace k přihlášce dědické, neboť ani přihláška domněle bližších příbuzných ani přihláška Barbory V. nejsou doloženy doklady listinnými o tvrzeném stupni příbuzenstva se zůstavitelkou. Nelze tudíž s naprostou bezpečností prohlásiti již nyní, že by přihláška jednoho z dě-

dicí vylučovala druhého; to by bylo lze důvodně tvrditi teprve po prozkoumání titulu práva dědického v základě listin, plný důkaz tvořících. Poněvadž pak za nynějšího stavu spisů není ještě zjevno, že by dědická přihláška Barbory V. spočívala na nedostatečném důvodu práva dědického a jsou zde předpoklady, by soud pojednal o odporujících sobě přihláškách k pozůstalosti, bylo právem usnesení prvního soudu zrušeno, jak tomu svědčí i předpis § 2 č. 7 nesp. říz., jehož se sama stížnost dovolává.

Čís. 206.

Předmětem jednání a rozhodování o odporu proti povolenému prozatímnímu opatření může býti též odpůrcem ohrožené strany popřená jsoucnost nároku, o jehož zajištění se jedná.

(Rozh. ze dne 24. června 1919, R. I. 236/19.)

Gustav S. navrhl u okresního soudu v Lokti, by mu ku zajištění nároku z kupní smlouvy o několika pozemcích povoleno bylo proti jich prodávateli a posavadnímu knihovnickému vlastníku prozatímní opatření knihovní poznámkou zákazu zcizení, zastavení a zatížení oněch pozemků. Okresní soud, nevyslechnuv prvé odpůrce, navrhopované prozatímní opatření povolil. Ve svém odporu proti prozatímnímu opatření uplatňoval navrhovatelův odpůrce, že tvrzená kupní smlouva nepřišla k místu a že proto tvrzený nárok netrvá po právu. — **P r v á s t o l i c e**, pojednavši o odporu, zrušila povolené prozatímní opatření. Dospěla ku zjištění, že odpůrce přiznal sice navrhovateli ohledně pozemků právo opční, že však vzal tento závazek na sebe jen pro případ, že nedal by se s jinou osobou do vyjednávání o prodeji. Ježto však odpůrce prodal skutečně pozemky osobě jiné, nastala výjimka, pod kterou odpůrce vzal na se závazek vůči navrhovateli a není proto povinen státi navrhovateli ve slově. **R e k u r s n í s o u d** (krajský soud v Chebu) zamítl odpor proti povolenému prozatímnímu opatření a uchoval je v platnosti, vycházeje z názoru, že prvá stolice, podjávši se jednání a rozhodování o jsoucnosti tvrzeného nároku, vybočila z mezí, vykázaných jednání a rozhodování o odporu ustanovením § 398 ex. ř. Dle tohoto ustanovení lze k odporu jednati a rozhodovati toliko o přípustnosti a přiměřenosti povoleného prozatímního opatření, tudíž jen o jeho formelních předpokladech, zejména co týče se dání jistoty. To nutno však vyhraditi rozeprí.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvé stolice.

Důvody:

Navrhovatel, by vymohl žádanou záповěď zcizení a zatížení nemovitosti, odpůrci patřící, tvrdil, poněvadž takové prozatímní opatření pro peněžité pohledávky dle § 379 posl. odst. ex. ř. jest nepřipustné, že mu přísluší nárok na nemovitost samu a to z toho důvodu, že mu ji odpůrkyně v listině ze dne 23. února 1912 pokud se týče ze dne 19. listopadu